

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 19 stycznia 2006 r.*

W sprawie C-547/03 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 22 grudnia 2003 r.,

Asian Institute of Technology (AIT), z siedzibą w Pathumthani (Tajlandia), reprezentowany przez H. Teissiera du Crosa, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną jest

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez P.J. Kuijpera oraz B. Schöfer, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i G. Arestis (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: K. Sztranc, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 maja 2005 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 września 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W swym odwołaniu Asian Institute of Technology (azjatycki instytut technologii, zwany dalej „AIT”) wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 października 2003 r. w sprawie T-288/02 AIT przeciwko Komisji, niepublikowanego w Zbiorze (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), w którym Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną

wniesioną przez AIT skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lutego 2002 r. w sprawie zawarcia umowy o badania w ramach programu „Asia-Invest” z Center for Energy-Environment Research and Development”(zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Tytuł II regulaminu Sądu, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonego postanowienia, zawiera rozdział 3 zatytułowany „Środki organizacji postępowania i środki dowodowe”. W sekcji 1 tego rozdziału, zatytułowanej „Środki organizacji postępowania”, art. 64 § 1–4 stanowi:

„§ 1 Celem środków organizacji postępowania jest zapewnienie, w najlepszy sposób, przygotowania spraw do rozprawy, prowadzenia postępowania oraz rozstrzygnięcia sporów. Środki te określa Sąd, po wysłuchaniu rzecznika generalnego.

§ 2 Celem środków organizacji postępowania jest w szczególności:

- a) zapewnienie właściwego przebiegu procedury pisemnej lub ustnej oraz usprawnienie przeprowadzania dowodów;
- b) określenie kwestii, w odniesieniu do których argumentacja stron wymaga uzupełnienia lub które wymagają przeprowadzenia dowodu;

- c) wyjaśnienie zakresu żądań stron, ich zarzutów i argumentów oraz wyjaśnienie istniejących między nimi kwestii spornych;

- d) ułatwienie polubownego rozstrzygnięcia sporów.

§ 3 Środki organizacji postępowania mogą w szczególności obejmować:

- a) zadawanie pytań stronom;

- b) wzywanie stron do składania oświadczeń ustnych lub pisemnych, dotyczących niektórych aspektów sporu;

- c) żądanie od stron postępowania lub osób trzecich przedstawienia informacji lub złożenia wyjaśnień;

- d) żądanie przedstawienia dokumentów i innych materiałów dotyczących sprawy;

- e) wzywanie pełnomocników stron lub samych stron na posiedzenia.

§ 4 Każda strona może, na każdym etapie postępowania, zaproponować przyjęcie lub zmianę środków organizacji postępowania. W takim przypadku, przed zarządzeniem tych środków, inne strony powinny zostać wysłuchane.

Jeżeli wymagają tego okoliczności postępowania, Sąd informuje strony o zamierzonych środkach oraz umożliwia im przedstawienie uwag ustnie lub na piśmie”.

- 3 W tytule III wspomnianego regulaminu znajduje się rozdział 2, zatytułowany „Kwestie incydentalne”. W rozdziale tym art. 111, 113 i 114 stanowią:

„Artykuł 111

Jeżeli Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo oczywiście pozbawiona podstawy prawnej, Sąd, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.

Artykuł 113

Sąd może w każdym czasie z urzędu badać, czy skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe albo uznać, po wysłuchaniu stron, iż skarga stała się bezprzedmiotowa i że nie ma potrzeby jej rozpatrywania; decyzja jest podejmowana zgodnie z art. 114 §§ 3 i 4.

Artykuł 114

[...]

§ 3 Jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie.

§ 4 Sąd, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, rozstrzyga w przedmiocie wniosku albo pozostawia tę sprawę do rozstrzygnięcia w wyroku. Sąd kieruje sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli sprawa należy do właściwości Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli Sąd odrzuca wniosek albo pozostawia kwestię do rozstrzygnięcia w wyroku, prezes wyznacza nowe terminy dalszych czynności procesowych”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 4 AIT jest organizacją o celu niezarobkowym zajmującą się nauczaniem w zakresie technologii oraz badaniami, z siedzibą w Tajlandii.
- 5 Jak wynika z zaskarżonego postanowienia, do 2001 r. w skład AIT wchodziła nieposiadająca osobowości prawnej jednostka o nazwie „Center for Energy-Environment Research and Development” (centrum badań i rozwoju w zakresie energii i środowiska, zwane dalej „CEERD”), której dyrektorem do dnia 31 grudnia 2001 r. był T. Lefèvre.

- 6 Program „Asia-Invest” stanowi jedną z szeregu inicjatyw Wspólnoty Europejskiej podjętych w celu wspierania wzajemnej wymiany i stosunków między Unią Europejską i Azją przy podtrzymaniu współpracy handlowej. W ramach tego programu Komisja Wspólnot Europejskich w dniu 10 kwietnia 2001 r. opublikowała zaproszenie do składania wniosków nr EUROPEAID/112441/C/G (Dz.U. C 109, str. 9).
- 7 W następstwie tej publikacji Center for Energy-Environment Research and Development — Foundation for International Human Resource Development (zwany dalej „CEERD-FIHRD”) złożył w dniu 19 listopada 2001 r. wniosek podpisany przez T. Lefèvre’a, działającego w charakterze dyrektora tego organu.
- 8 Po dokonaniu oceny złożonych dokumentów Komisja podjęła decyzję o przyjęciu między innymi tej propozycji i wydała sporną decyzję. Umowa nr ASI/B7-301/95/108-174 zawarta z CEERD została podpisana w dniu 27 lutego 2002 r. przez T. Lefèvre’a, występującego w charakterze dyrektora tego organu. Wspomniana umowa przewidywała wypłatę zaliczki w wysokości 27 481,88 EUR, która została przelana na konto założone w Thai Farmers Bank w imieniu Foundation for International Human Resource Development (fundacji na rzecz rozwoju międzynarodowych zasobów ludzkich, zwanej dalej „FIHRD”).
- 9 Pismem z dnia 17 lipca 2002 r. prawnik AIT zwrócił się do EuropeAid, Biura Współpracy przy Komisji (zwanego dalej „EuropeAid”), o udzielenie informacji na temat projektu zatytułowanego „Facilitating the Dissemination of European Clean Technologies in Thailand”. W piśmie tym zaznaczył on, że CEERD jest „zwyczajną jednostką AIT, pozbawioną osobowości prawnej [...] i nieposiadającą umocowania do zawierania umów z przywłaszczeniem tej nazwy, zwłaszcza za pośrednictwem T. Lefèvre’a, który od dawna nie jest już dyrektorem tego organu”.

- 10 W odpowiedzi na to pismo dyrektor EuropeAid p. Muller wystosował w dniu 21 lipca 2002 r. pismo do prawnika AIT informujące o tym, że umowa została podpisana w imieniu Komisji przez niego samego oraz p. Eicha w dniu 22 lutego 2002 r., a w dniu 27 lutego 2002 r. przez T. Lefèvre'a, dyrektora CEERD. W piśmie tym sprecyzowano, że w ramach wspomnianej umowy wypłacono już tytułem zaliczki kwotę w wysokości 27 481,88 EUR oraz że okres wykonania umowy wynosił piętnaście miesięcy, a projekt miał zostać zakończony w dniu 28 maja 2003 r.
- 11 W tym samym piśmie Komisja zaznaczyła również, że w dniu 4 lipca 2000 r. podpisała już z T. Lefèvre'em, dyrektorem CEERD, analogiczną umowę na okres siedemnastu miesięcy, a przewidziana przez tę umowę subwencja w wysokości 42 227,50 EUR została w całości wypłacona.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 września 2002 r. AIT wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Sprawa została zarejestrowana pod numerem T-288/02.
- 13 W tym samym dniu AIT wniósł skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie zawarcia umowy o badania wspomnianej w pkt 11 niniejszego wyroku. Sprawa ta została zarejestrowana pod numerem T-287/02.
- 14 W dniu 20 grudnia 2002 r. Komisja złożyła odpowiedź na skargę w sprawie T-287/02 AIT przeciwko Komisji, zakończonej wydaniem postanowienia Sądu z dnia 25 czerwca 2003 r., Rec. str. II-2179, oraz w sprawie T-288/02 AIT przeciwko

Komisji, zakończonej wydaniem zaskarżonego postanowienia (niepublikowanego w Zbiorze), wnosząc w szczególności o połączenie tych spraw. Sekretariat Sądu wyznaczył AIT termin na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosku o połączenie spraw. AIT sprzeciwił się połączeniu wymienionych spraw.

- 15 W odpowiedzi na skargę przedstawionej w sprawie T-288/02 Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności skargi. W załączniku do odpowiedzi na skargę znajdowały się również pierwsze strony propozycji złożonej przez CEERD-FIHRD, podpisanej w dniu 19 listopada 2001 r. przez T. Lefèvre'a, działającego w charakterze dyrektora CEERD-FIHRD, oraz umowa z dnia 27 lutego 2002 r. zawarta między Komisją i CEERD.
- 16 We wniosku o zastosowanie środka tymczasowego złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 maja 2003 r. AIT wniósł o zawieszenie wykonania spornej decyzji. Postanowieniem z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-288/02 R AIT przeciwko Komisji, Rec. str. II-2885 Prezes Sądu oddalił ten wniosek i zdecydował, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Od postanowienia tego AIT wniósł odwołanie, które Prezes Trybunału, orzekając w przedmiocie środka tymczasowego, oddalił postanowieniem z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-348/03 P(R) AIT przeciwko Komisji, niepublikowanym w Zbiorze.
- 17 W sprawie będącej przedmiotem zaskarżonego postanowienia Sąd, na podstawie art. 64 swego regulaminu, wezwał Komisję w dniu 30 czerwca 2003 r. do przedstawienia wezwania do składania propozycji nr EUROPEAID/112441/C/G, wspomnianego w pkt 6 niniejszego wyroku, tekstów przepisów odnoszących się do przyznawania subwencji przewidzianych przez program „Asia-Invest” oraz pełnej propozycji CEERD-FIHRD z dnia 19 listopada 2001 r.
- 18 Po zastosowaniu się przez Komisję do tego wezwania w dniu 22 lipca 2003 r. Sąd, na podstawie art. 64 regulaminu, wezwał AIT do zajęcia stanowiska w przedmiocie dokumentów przedstawionych przez tę instytucję wspólnotową oraz do przedstawienia swych uwag w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję w odpowiedzi na skargę.

19 W dniu 11 września 2003 r. AIT zastosował się do tego wezwania. W ramach swoich uwag AIT wskazał między innymi, że w dniu 2 września 2003 r. wszczął przed tribunal de grande instance de Paris postępowanie przeciwko T. Lefèvre'owi w związku z bezprawnym używaniem nazwy.

20 Wspomnianym wyżej postanowieniem z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie AIT przeciwko Komisji Sąd, na podstawie art. 113 i 114 swego regulaminu, odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną przez AIT w tej sprawie.

21 Zaskarżonym postanowieniem Sąd, na podstawie art. 111 swego regulaminu, odrzucił skargę na sporną decyzję jako oczywiście niedopuszczalną.

22 Ocena Sądu jest w tym względzie następująca:

„27 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną mogą być jedynie, zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE, akty wywołujące wiążące skutki prawne mogące naruszyć interesy skarżącego poprzez znaczącą zmianę jego sytuacji prawnej (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9; wyroki Sądu z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie T-37/92 BEUC i NCC przeciwko Komisji, Rec. II-285, pkt 27, oraz z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawie T-178/94 ATM przeciwko Komisji, Rec. II-2529, pkt 53).

28 Z pism Komisji oraz dokumentów przekazanych Sądowi, w szczególności z umowy z dnia 27 lutego 2002 r. oraz propozycji z dnia 19 listopada 2001 r.

złożonej przez [CEERD-FIHRD] wynika, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję z pełną znajomością sprawy, tzn. mając pełną świadomość faktu, że druga strona umowy była jednostką odrębną od AIT, a CEERD i jego dyrektor nie byli już związani z AIT. Komisja zaznacza w odpowiedzi na skargę, że w propozycji z dnia 19 listopada 2001 r., a w szczególności w części II »The Applicant«, wyraźnie wymieniono przeniesienie CEERD z AIT do FIHRD oraz fakt, że T. Lefèvre nie jest już zatrudniony w AIT. Ponadto w dokumentach tych przed zawarciem umowy podano do wiadomości Komisji wszystkie nowe dane CEERD oraz FIHRD.

- 29 Z powyższego wynika, że decyzja Komisji w sprawie zawarcia umowy z dnia 27 lutego 2002 r. nie była dotknięta błędem co do odrębnej tożsamości drugiej strony umowy ani pomyłką co do istnienia powiązania między tą stroną umowy i skarżącym. Komisja była świadoma, że o zawarcie umowy zabiegał T. Lefèvre na rzecz [CEERD-FIHRD], nowej i odrębnej jednostki, a umowa została zawarta przez Komisję ze świadomością tego faktu.
- 30 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja jest skierowana do [CEERD-FIHRD], a nie do skarżącego, a umowa z dnia 27 lutego 2002 r. nie nakłada na niego żadnego obowiązku ani nie przyznaje mu żadnego prawa. Decyzja Komisji w sprawie zawarcia wspomnianej umowy nie dotyczy więc w żaden sposób skarżącego, a stwierdzenie jej nieważności nie może wpłynąć niekorzystnie na jego sytuację prawną ani też przynieść mu jakiegokolwiek korzyści.
- 31 Przez wzgląd na powyższe skarżący nie może utrzymywać, że zaskarżona decyzja wywołała wiążące skutki prawne, mogące naruszyć jego interesy poprzez znaczącą zmianę jego sytuacji prawnej.

32 W zakresie, w jakim skarżący uważa się za pokrzywdzonego zarzucanym nielojalnym zachowaniem T. Lefèvre'a oraz zarzucanym »przywłaszczeniem« [logo] CEERD, może on dochodzić swych praw przed właściwymi sądami krajowymi. Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji nie może naprawić szkody, jaką rzekomo poniósł skarżący z powodu zarzucanego przywłaszczenia nazwy”.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

23 W swoim odwołaniu AIT wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;

- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;

- lub wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie i otwarcie procedury ustnej;

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 27 W ramach niniejszego zarzutu AIT stwierdza po pierwsze, że Sąd błędnie zastosował art. 111 swego regulaminu, ponieważ — tak jak w niniejszej sprawie — przed podjęciem decyzji na podstawie tego artykułu określił on już uprzednio środki organizacji postępowania zgodnie z przepisami art. 64 tego regulaminu.
- 28 Należy zaznaczyć, po pierwsze, że art. 111 regulaminu umożliwia Sądowi odrzucenie skargi poprzez wydanie postanowienia z uzasadnieniem bez dalszych czynności procesowych, jeżeli skarga ta nie może zostać uwzględniona z przyczyn wymienionych w tym przepisie.
- 29 Następnie należy wskazać, że zgodnie z art. 64 § 1 regulaminu Sądu celem środków określanych na mocy tego artykułu jest zapewnienie, w najlepszy sposób, przygotowania spraw do rozprawy, prowadzenia postępowania oraz rozstrzygnięcia sporów.
- 30 Z powyższego wynika, że ponieważ celem środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu jest zapewnienie w najlepszy sposób przygotowania spraw do rozprawy, prowadzenia postępowania oraz rozstrzygnięcia sporów, zastosowanie takich środków nie może jako takie stanowić przeszkody do wydania postanowienia na podstawie art. 111 tego regulaminu.

- 31 W tym względzie AIT twierdzi w szczególności, że zastosowanie wspomnianego art. 111 jest w niniejszym przypadku błędne, ponieważ wniesiona przezeń skarga nie była oczywiście niedopuszczalna w rozumieniu tego artykułu. Zdaniem AIT niedopuszczalność stwierdzona przez Sąd wyszła bowiem na jaw w następstwie środków organizacji postępowania, które zostały określone w rok po wniesieniu skargi, jak również w następstwie pierwszej wymiany pism.
- 32 Należy przypomnieć, że — jak wynika z pkt 30 i 31 zaskarżonego postanowienia — skarga wniesiona do Sądu została odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna na podstawie tego, że AIT nie miał interesu prawnego w jej wniesieniu. Owa przesłanka niedopuszczalności została wymieniona już w odpowiedzi na skargę przedstawionej przez Komisję. Ponadto dokumenty, na których Sąd oparł swoje rozumowanie, czyli propozycja CEERD-FIHRD z dnia 19 listopada 2001 r. oraz umowa z dnia 27 lutego 2002 r., znajdowały się w większości wśród dokumentów procesowych, załączonych do odpowiedzi na skargę przedstawionej przez Komisję.
- 33 Wynika z tego, że twierdzenie AIT, jakoby w razie nieprzedstawienia niektórych dokumentów, do których zaskarżone postanowienie wyraźnie czyni odniesienie oraz na których dostarczenie Sąd wyznaczył Komisji termin, niedopuszczalność skargi nie zostałaby stwierdzona, jest w każdym razie w zupełności bezpodstawne, a zatem należy je odrzucić.
- 34 AIT twierdzi po drugie, że wydanie zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 111 regulaminu Sądu po pierwszej wymianie pism narusza jego prawa procesowe, ponieważ nie miał on możliwości bycia wysłuchanym. Na tej podstawie AIT utrzymuje, że zarzucana w niniejszej sprawie niedopuszczalność wchodzi w zakres stosowania art. 113 tego regulaminu, który przyznaje mu więcej praw, w szczególności prawo do procedury ustnej.

- 35 W tym względzie należy stwierdzić, że zastosowanie art. 113 regulaminu nie zapewnia przeprowadzenia fazy ustnej postępowania, ponieważ Sąd może na podstawie art. 114 § 3 swego regulaminu, do którego odsyła go art. 113, orzec w drodze procedury jedynie pisemnej.
- 36 Choć wreszcie AIT w twierdzeniach swych powołuje się w istocie na naruszenie przysługujących mu praw procesowych w związku z brakiem możliwości bycia wysłuchanym, należy w każdym razie przypomnieć, że Sąd wezwał AIT do przedstawienia uwag w przedmiocie zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Komisję w odpowiedzi na skargę oraz że AIT zastosował się do tego wezwania.
- 37 W konsekwencji należy odrzucić również argumenty, które AIT przytoczył w dalszej kolejności na poparcie niniejszego zarzutu.
- 38 Z powyższego wynika, że Sąd w żaden sposób nie naruszył prawa przy zastosowaniu art. 111 swego regulaminu, a zatem zarzut pierwszy należy odrzucić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

- 39 AIT podnosi, że stosując wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, Sąd naruszył art. 230 akapit

czwarty WE. Zdaniem AIT dopuszczalność wniesionej przezeń skargi powinna być rozpatrywana w świetle wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197. W tym względzie AIT uważa, że przesłanki określone w tym wyroku zostały w niniejszym przypadku spełnione. W istocie, opierając się na wyroku z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, AIT twierdzi, że sporna decyzja narusza w szczególności jego prawo do używania nazwy i logo CEERD, które widnieją w kilku dokumentach procesowych, a owo naruszenie wyróżnia jego sytuację w porównaniu z sytuacją wszystkich innych uczestników obrotu gospodarczego.

- 40 Należy stwierdzić, że w ramach niniejszego zarzutu AIT nie przedstawił żadnej argumentacji, mogącej wykazać błędność twierdzenia Sądu zawartego w pkt 31 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym sporna decyzja nie wywołała wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy skarżącego poprzez znaczącą zmianę jego sytuacji prawnej.
- 41 Po pierwsze, AIT nie odpierał twierdzeń Sądu zawartych w pkt 28 i 30 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którymi Komisja wydała sporną decyzję, mając pełną świadomość faktu, że kontrahent był stroną odrębną od AIT, a wspomniana decyzja była skierowana do CEERD, nie zaś do niego. AIT nie kwestionuje ponadto faktu, że w chwili podpisania spornej umowy CEERD oraz jego dyrektor nie byli już związani z AIT.
- 42 Po drugie, AIT nie odpiera za pomocą żadnego argumentu stwierdzenia zawartego w pkt 30 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym sporna decyzja nie nakłada na niego żadnego obowiązku ani nie przyznaje mu żadnego prawa.

- 43 W odniesieniu do twierdzenia, że nazwa oraz logo CEERD, figurujące w różnych dokumentach procesowych przedstawionych Sądowi, zostały przywłaszczone przez T. Lefèvre'a, należy uznać, że okoliczność ta nie uzasadnia interesu prawnego AIT w podejmowaniu czynności przed Sądem przeciwko spornej decyzji.
- 44 Ponadto, jak słusznie orzekł Sąd w pkt 32 zaskarżonego postanowienia, jeżeli AIT uważał się za pokrzywdzonego zarzucanym nielojalnym zachowaniem T. Lefèvre'a, do niego należało dochodzenie swych praw przed właściwymi sądami krajowymi.
- 45 W tym względzie, jak wynika z uwag przedstawionych przez AIT w następstwie poinformowania go o dokumentach złożonych przez Komisję w ramach środków organizacji postępowania przed Sądem, w dniu 2 września 2003 r. organizacja ta wystąpiła do tribunal de grande instance de Paris z powództwem przeciwko T. Lefèvre'owi w związku z bezprawnym używaniem jej nazwy.
- 46 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut drugi należy również odrzucić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

- 47 Pomocniczo AIT podnosi, że odrzucenie jego skargi jako niedopuszczalnej w świetle art. 230 WE narusza jego prawo do skutecznego środka sądowego, zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych. W związku z tym AIT utrzymuje, że

środek prawny wniesiony do sądów krajowych, w przeciwieństwie do twierdzeń zawartych w pkt 32 zaskarżonego postanowienia, nie spełnia przesłanek wymaganych w orzecznictwie dla uznania środka za skuteczny. Chociaż Trybunał w wyroku z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677 nie zgodził się z opinią rzecznika generalnego, to powody tej decyzji, zdaniem AIT, nie znajdują zastosowania w odniesieniu do osoby prawnej, niemającej siedziby w państwie członkowskim Unii, takiej jak AIT.

48 Zarzut ten należy odrzucić. W istocie należy podkreślić, że po stwierdzeniu przez Sąd w pkt 31 zaskarżonego postanowienia, że AIT nie może utrzymywać, że sporna decyzja wywołała wiążące skutki prawne mogące naruszyć jego interesy poprzez znaczącą zmianę jego sytuacji prawnej, Sąd w pkt 32 tego postanowienia stwierdził, że w zakresie, w jakim AIT uważa się za pokrzywdzonego zarzucanym nielojalnym zachowaniem T. Lefèvre'a oraz zarzucanym „przywłaszczeniem” logo „CEERD”, może on dochodzić swych praw przed właściwymi sądami krajowymi.

49 W tym względzie należy przypomnieć bezsporny fakt, że w dniu 2 września 2003 r. AIT wystąpił do tribunal de grande instance de Paris z powództwem przeciwko T. Lefèvre'owi w związku z bezprawnym używaniem jego nazwy.

50 Wynika z tego, że w każdym razie w niniejszym przypadku AIT nie może powołać się na naruszenie swego prawa do skutecznej ochrony sądowej.

51 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut trzeci należy również odrzucić jako bezzasadny, a więc należy oddalić żądanie uchylecia zaskarżonego postanowienia.

52 W związku z tym, że pozostałe żądania odwołania zostały przedstawione na wypadek uchylecia przez Trybunał zaskarżonego postanowienia, odwołanie należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie AIT kosztami postępowania, a AIT przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) **Asian Institute of Technology (AIT) zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Podpisy